

Arrest

nr. 284 288 van 3 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 maart 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarig Belgisch kind, A.R.

1.2. Op 16 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.03.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van A.R. (...) (RR: (...)), zijn Belgisch minderjarig kind, in toepassing van art. 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Op 27.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren (vervangende gevangenisstraf: 10 maanden) met probatie-uitstel gedurende een termijn van 3 jaren daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen zijn echtgenote of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen zijn echtgenote of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 30.10.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar en tot een geldboete van 1.200 euro daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen hebbende hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg gehad, het misdrijf gepleegd zijnde tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. De feiten dateren van augustus 2015.

Betrokkene was op dat moment houder van het verblijfsrecht, en dit reeds sinds 2010. Zijn verblijfsrecht werd beëindigd op 30.07.2020. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, echter de Raad voor Vreemdelingenbewistingen verwierp het beroep op 22.04.2021. Er kan daarom wederom dienstig verwezen worden naar de beslissing tot beëindiging en het arrest van 22.04.2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het nummer 253 370.

Immers indien de RVV zich kon vinden in het beëindigen van het verblijfsrecht omwille van het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde, is het redelijk te stellen dat de bezwaren van openbare orde voor het weigeren van een nieuw verblijfsrecht actueel nog steeds relevant zijn. In de beslissing van 30.07.2020 en voormeld arrest ging het ook uitgebreid over de aard, de ernst, de recentheid van de feiten, de kans op recidivisme, over de evenredigheid van de beslissing tegenover de gezinsbelangen van betrokkene, alsook over de humanitaire elementen waarmee bij dergelijke beslissing, net als bij huidige beslissing, rekening dient te worden gehouden. Er is eigenlijk ten gronde niets gewijzigd aan die situatie sinds de beoordeling op 30.07.2020 en het arrest van 22.04.2021. Op 09.03.2020 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van zijn veroordeling d.d. 30.10.2019; tot op heden zit betrokkene ononderbroken in detentie, dus ook in die zin is er niets wezenlijks gewijzigd. De vorige aanvraag gezinshereniging van betrokkene dateert van 17.03.2021 end werd geweigerd op 29.06.2021 (betekend op 30.06.2021). Tegen voormelde beslissing werd geen beroep ingesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dus, het weze herhaald, een voorgeschiedenis van partnergeweld. Betrokkenes voormalige echtgenote diende immers meermaals een klacht in bij de politie. Op 27.06.2013 werd betrokkene dientengevolge en na gerechtelijk onderzoek door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren (vervangende gevangenisstraf: 10 maanden) met probatie-uitstel gedurende een termijn van 3 jaren en op 30.10.2019 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar en tot een geldboete van 1.200 euro voor partnergeweld. Beide keren

was zijn toenmalige echtgenote het slachtoffer. Betrokkene werd eveneens veroordeeld tot het betalen van een bedrag van 17.681,59 euro (+ intresten zoals bepaald in het vonnis) aan de burgerlijke partij, in casu de echtgenote waarvan sprake. De rechtbank verleende verder voorbehoud voor permanente prothese/tandimplantaten ter hoogte van de onderkaak. Er hebben zeer ernstige feiten van partnergeweld plaatsgevonden. Uit het vonnis d.d. 30.10.2019 blijkt dat uitlokking of wettige zelfverdediging totaal niet aannemelijk werd gemaakt, en voor zover zelfs de eerste slag zou zijn uitgegaan van het slachtoffer, wat totaal niet vaststaat of aannemelijk werd gemaakt, er andere mogelijkheden zijn dan dergelijke zware slagen toe te dienen aan het slachtoffer.

Betrokkenes geweld was totaal buiten proportie. Betrokkene kwam in zijn verklaringen bovendien niet geloofwaardig over. Deze feiten zijn zeer ernstig, hetgeen ook vertaald blijkt in de strafmaat, er werd immers een gevangenisstraf van 4 jaar opgelegd. Betrokkene kon zijn driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met andermans fysieke en psychische integriteit. De maatschappij kan dergelijk gewelddadig gedrag in geen geval tolereren. Daar waar betrokkene als partner een vertrouwenspersoon had moeten zijn, zorgde zijn gewelddadige ingesteldheid voor een sfeer van onveiligheid binnen het gezin. Zijn herhaaldelijk agressief gedrag verstoorde de rust en het welzijn van zijn inmiddels ex-vrouw en haar dochter. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar daar ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Uit de turbulente "relatie" die betrokkene gedurende jaren had met zijn slachtoffer komt zeer duidelijk naar voor dat betrokkene zeer goed blijkt te zijn in het manipuleren en gebruiken van kwetsbare en naïeve vrouwen. Daarenboven heeft hij haar fysiek zeer ernstig toegetakeld. Betrokkenes gedrag dat blijkt uit het geheel van het dossier getuigt van een zeer gewelddadig, opportunistisch, leugenachtig en egoïstisch karakter. Betrokkenes agressieve gedrag hoort niet thuis in een maatschappij waar conflicten op andere manieren worden opgelost. Bovendien verhoogt met zijn gewelddadig gedrag het onveiligheidsgevoel in de samenleving. Nergens blijkt bovendien dat er geen risico bestaat dat betrokkene zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan partnergeweld, hij heeft er zich immers reeds jaren aan bezondigd. In 2013 werd hij een eerste keer veroordeeld voor partnergeweld en in 2019 werd hij tot een gevangenisstraf van maar liefst 4 jaar veroordeeld voor partnergeweld. Tussen die beide data legde zijn toenmalige echtgenote meermaals verklaringen af waaruit blijkt dat het partnergeweld systematisch was. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat betrokkene stappen ondernam om zijn agressieproblematiek te behandelen en dat deze inmiddels onder controle zou zijn. De Raad heeft voormelde beoordeling volledig gevolgd en stelt in haar arrest 253 370 dd. 22.04.2021 (punt 2.11) dat het enkele gegeven dat er enige tijd is verstreken sedert het laatste strafrechtelijk betoegelde partnergeweld van betrokkene in augustus 2015, niet impliceert dat heden niet langer zou mogen worden geoordeeld dat betrokkene een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. De bijzondere ernst van de betrokken handelingen kan ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde inhouden.

Uit al het voorgaande blijkt dan ook dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, en huidige beslissing een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hoewel betrokkene, bijgestaan door zijn raadsman, had kunnen vermoeden dat voorliggende verblijfsaanvraag eveneens zou worden getoetst aan art. 43 van de Vreemdelingenwet gelet op de recente veroordeling, beslissing tot beëindiging verblijfsrecht en beroepsprocedure die hij instelde bij de RvV, werden er geen - en zodoende dus ook geen nieuwe - elementen voorgelegd omtrent zijn humanitaire situatie. Ook met betrekking tot deze humanitaire elementen werd reeds eerder uitgebreid gemotiveerd in de beslissing van 29.06.2021 (bijlage 20).

Vooreerst, met betrekking tot betrokkenes gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend, evenmin vormt zijn huidige leeftijd een beletsel voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene is dus op economisch actieve leeftijd en verkeert in goeie gezondheid. Het is dan ook redelijk te stellen dat betrokkene zijn in België gevolgde opleidingen en werkervaring (betrokkene heeft immers bij Katoennatie en Chemcopack NV gewerkt) kan aanwenden in het land van herkomst. Dat betrokkene in het verleden heeft gewerkt in België doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Betrokkene bezit bovendien een strafblad wat zijn inschakeling in de arbeidsmarkt alhier niet ten goede komt. Uit niks blijkt dat betrokkene niet opnieuw een tewerkstelling zou kunnen vinden in Marokko.

Hij heeft er immers reeds gewerkt in het verleden. Verder, wat betreft de duur van betrokkene's verblijf dient te worden opgemerkt dat hij inderdaad reeds geruime tijd in België heeft verbleven. Betrokkene is op 25-jarige leeftijd op 13.04.2011 aangekomen in België. Er kan opgemerkt worden dat ondanks zijn verblijf van 10 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt.

Betrokkene legde voorheen noch op heden geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het is aannemelijk dat betrokkene tijdens zijn verblijf alhier sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar het land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing zal vergen. Er is evenwel niet gebleken dat betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar het land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Betrokkene kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Hij verklaarde immers in zijn hoorrecht dat zijn moeder en vader alsook zijn broers en zussen in Marokko verblijven. Hij heeft er dus nog een uitgebreid sociaal netwerk van familie en/of vrienden die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Betrokkene heeft het grootste deel van zijn leven in Marokko verbleven en spreekt de taal. Uit het administratief blijkt bovendien dat betrokkene meermaals en dit soms voor een paar maanden naar Marokko terugkeerde. Deze reizen naar Marokko bevestigen het bestaan van banden met het herkomstland, men gaat immers niet naar een land waar men geen basis heeft om op terug te vallen. Het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kunnen onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in zijn thuisland dan wel elders kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij betrokkene ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in Marokko dan wel in een derde land alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van betrokkene's privéleven.

Voor wat betrokkene's gezinssituatie betreft tot slot, dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 02.03.2019 officieel ingeschreven werd op het adres van mevrouw E.B. (...) (geboren Tiflet, Marokko, op 23.10.1989, van Belgische nationaliteit sinds 15.02.2016). (Aangezien betrokkene momenteel in detentie verblijft, werd zijn domicilieadres inmiddels gewijzigd naar het referentieadres van de gemeente).

Op 10.10.2019 werd het gemeenschappelijk kindje, A.R. (...), van Belgische nationaliteit, in casu referentiepersoon, geboren. Uit het administratieve dossier blijkt ook dat mevrouw E. (...) op bezoek komt in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

Huidige beslissing heeft uiteraard enkel betrekking op betrokkene. Evenwel kan worden opgemerkt dat hoewel betrokkene's huidige partner en hun gezamenlijk zootje de Belgische nationaliteit hebben, mevrouw E. (...) er desondanks voor zou kunnen kiezen om zich samen met referentiepersoon te vestigen in een land waar betrokkene de kans zou hebben het gezinsleven met haar en hun kindje verder te zetten. Het feit dat betrokkene's partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van het gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden.

Mevrouw E. (...) is immers eveneens in Marokko geboren en heeft er het grootste deel van haar leven gewoond. Zij was bijna 21 jaar toen zij op 26.06.2010 naar België kwam en zij is momenteel bijna 31 jaar. Zij kan eveneens in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben. Er kan eveneens verondersteld worden dat zij de taal spreekt, dat blijkt trouwens ook uit de vragenlijst die betrokkene op 27.09.2019 invulde voor de prenatale erkenning. Hoewel aangenomen kan worden dat zij ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofd sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met familie en vrienden die ze eventueel in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. De eenheid van het gezin kan logischerwijze behouden blijven op een plaats buiten België. Wat referentiepersoon betreft, het kind is nog maar anderhalf jaar oud waardoor verondersteld kan worden dat hij zich makkelijk zou kunnen aanpassen

aan een nieuwe situatie. Het kind is, gelet op zijn jonge leeftijd, nog niet leerplichtig. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Indien mevrouw E. (...) ervoor zou kiezen om samen met het zoontje in België te blijven, kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar betrokkene zou verblijven. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Geweld binnen een intieme relatie is doorgaans een uiting van de ongelijke machtsverhoudingen die in onze samenleving nog steeds bestaan tussen vrouwen en mannen en kunnen niet worden getolereerd. Geweld is een van de laatste taboes van onze samenleving. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de familiale- en privébelangen die hij kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit betrokkenes gedrag voortvloeit is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle in het verleden door betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 43, §1, 2° en 43, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"1ste onderdeel:

Vooreerst voert verzoeker aan dat geen ernstig onderzoek gebeurd is van zijn aanvraag dd. 19.03.2022. De bestreden beslissing is louter een volledige en letterlijke weergave van de beslissing genomen op 29.06.2021 (stuk 1 en stuk 3).

Zo vermeldt de bestreden beslissing, zoals eerder in de beslissing dd. 29.06.2021, dat mevrouw E.B. (...), zijnde de huidige partner van verzoeker, 31 jaar oud is. Terwijl mevrouw E.B. (...) geboren is op 23.10.1989 en zij dus op het ogenblik van de bestreden beslissing 32 jaar is.

Zo vermeldt de bestreden beslissing, zoals eerder in de beslissing dd. 29.06.2021, dat het gemeenschappelijk kind van partijen, R. (...) genaamd, anderhalf jaar oud is. Terwijl R. (...) geboren is op 10.10.2019 en dus op het ogenblik van de bestreden beslissing twee jaar en elf maanden oud is.

Zo werd geen rekening gehouden met het attest van de klinisch psycholoog M.E.A. (...) dat werd bijgevoegd aan het aanvraagdossier dd. 19.03.2022 (stuk 4).

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en dat onzorgvuldig onderzoek gebeurd is van de gezinssituatie en de persoonlijke situatie van verzoeker zodat de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is geschonden.

2de onderdeel:

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 43 § 1 2° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Daarbij moet vastgesteld worden dat de redenen van openbare orde waarop de bestreden beslissing dd. 16.09.2022 steunt, bestaan uit twee strafrechtelijke veroordelingen, nl. een veroordeling van verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen dd. 27.06.2013 en een veroordeling dd. 30.10.2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen.

De feiten betroffen in beide situaties een geschil met de toenmalige partner van verzoeker, zijnde dezelfde persoon.

En de feiten die aan de basis lagen van de laatste veroordeling van 30.10.2019 dateerden van 2015.

Ondertussen heeft verzoeker sedert meer dan drie jaren een andere partner (mevrouw B.E. (...)) met wie verzoeker samenwoont sedert 2.03.2019 en met wie hij gezamenlijk een kind heeft (R.A. (...) geboren op 10.10.2019). De huidige partner van verzoeker komt hem regelmatig bezoeken in de gevangenis.

Er hebben zich geen nieuwe feiten tegen de openbare orde meer voorgedaan na 2015.

De situatie die aan de basis lag van de veroordelingen op basis waarvan de bestreden beslissing besluit tot weigering van verblijf om redenen van openbare orde, is bijgevolg verschillend met de actuele situatie die aan de basis ligt van de verblijfsaanvraag dd. 19.03.2022.

Verweerder voert m.b.t. de invulling van het begrip openbare orde nog aan: ... Zijn verblijfsrecht werd beëindigd op 30.07.2020. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, echter de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep op 22.04.2021. Er kan wederom dienstig verwezen worden naar de beslissing tot beëindiging en het arrest van 22.04.2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Immers indien de RVV zich kon vinden in het beëindigen van het verblijfsrecht omwille van het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde, is het redelijk te stellen dat de bezwaren van openbare orde voor het weigeren van een nieuw verblijfsrecht actueel nog steeds relevant zijn. In de beslissing van 30.07.2020 en voormeld arrest ging het ook uitgebreid over de aard, de ernst, de recentheid van de feiten, de kans op recidivisme, over de evenredigheid van de beslissing tegenover de gezinsbelangen van betrokkene, alsook over de humanitaire elementen waarmee bij dergelijke beslissing, net als bij huidige beslissing, rekening dient te worden gehouden. Er is eigenlijk ten gronde niets gewijzigd aan die situatie sinds de beoordeling op 30.07.2020 en het arrest van 22.04.2021.

Verzoeker voert aan dat de beslissing dd. 30.07.2020 een beslissing betrof tot beëindiging van het verblijf dat verzoeker bekomen had als echtgenoot van de partner ten aanzien waarvan de veroordelingen waren uitgesproken als slachtoffer. De beoordeling van de beslissing dd. 30.07.2020 en het arrest van de RW dd. 22.04.2021 werden gemaakt op grond van artikel 44bis §2 van de vreemdelingenwet.

De thans bestreden beslissing betreft de toepassing van artikel 43 § 2° van de Vreemdelingenwet en niet van artikel 44bis §2 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van de redenen van openbare orde dienen in elk afzonderlijk geval zelfstandig te gebeuren en niet door loutere verwijzing of overname van overwegingen.

De thans bestreden beslissing op grond van artikel 43 §1 2° van de Vreemdelingenwet heeft de redenen van openbare orde enkel beoordeeld aan de hand van de twee veroordelingen op basis van de oude

situatie (relatie met voormalige partner) en heeft geen rekening gehouden met de nieuwe situatie (nieuwe gezinscel met kind waarin geen aanwijzing geweest is voor een gevaar van openbare orde).

De bestreden beslissing dd. 16.09.2022 verwijst wel naar de nieuwe partner van verzoeker en hun gemeenschappelijk kind en erkent ook dat verzoeker zich daadwerkelijk kan beroepen op een gezinsleven, maar de bestreden beslissing beoordeelt deze elementen enkel in het kader van artikel 43 § 2 van de vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel en niet bij de beoordeling van de openbare orde op grond van artikel 43 § 1 2° van de vreemdelingenwet.

3de onderdeel:

Artikel 43 § 1 2° vreemdelingenwet vormt een inbreuk op het recht op gezinshereniging en dient strikt geïnterpreteerd te worden.

Artikel 43 § 1 2° vreemdelingenwet is voorbehouden voor situaties waar het noodzakelijk is om het verblijf van dat familielid te weigeren om de openbare orde te kunnen vrijwaren.

De toepassing van artikel 43 § 1 2° vreemdelingenwet moet voldoen aan het evenredigheidsbeginsel zoals gewaarborgd in artikel 8 EVRM en artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

De bestreden beslissing is op dit punt niet eenduidig. De bestreden beslissing spreekt enerzijds wel over "Uit al het voorgaande blijkt dan ook dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, en huidige beslissing een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten" doch anderzijds zegt de bestreden beslissing dat "om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst". Een ongewenst verblijf is een minder zwaarwichtige kwalificatie en getuigt niet van een vereiste noodzakelijkheid.

Bovendien moet de beslissing voldoende geïndividualiseerd zijn. In casu overweegt de bestreden beslissing: "Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Geweld binnen een intieme relatie is doorgaans een uiting van de ongelijke machtsverhoudingen die in onze samenleving nog steeds bestaan tussen vrouwen en mannen en kunnen niet worden getolereerd. Geweld is een van de laatste taboes van onze samenleving. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de familiale- en privébelangen die hij kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Dergelijke algemene beschouwing over hoe het doorgaans is en dat geweld een taboe is, vormt geen aanvaardbare, actuele en afdoende geïndividualiseerde motivering om in concreto in te grijpen in een reëel beschermingswaardig gezinsleven."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, dat het verblijfsrecht geweigerd wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Er wordt gesteld dat door haar

persoonlijk gedrag het verblijf van de verzoekende partij ongewenst is. Vervolgens wordt gewezen op de strafrechtelijke veroordelingen die de verzoekende partij opliep in 2013 en 2019, waarbij telkens verwezen wordt naar de aard van het misdrijf en naar de uitgesproken strafmaat. Daarnaast wordt erop gewezen dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd werd op 30 juli 2020 en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen op 22 april 2021 bij arrest nr. 253 370, waardoor dienstig kan verwezen worden naar voormelde beslissing en voormeld arrest. Er wordt verduidelijkt dat indien de Raad zich kon vinden in het beëindigen van het verblijfsrecht omwille van het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde, het redelijk is te stellen dat de bezwaren van openbare orde voor het weigeren van een nieuw verblijfsrecht nog steeds relevant zijn, dat het in de voormelde beslissing en voormeld arrest ook uitgebreid ging over de aard, de ernst, de recentheid van de feiten, de kans op recidivisme en over de evenredigheid van dergelijke beslissing, waarmee bij huidige beslissing ook rekening moet worden gehouden. De verwerende partij motiveert dat er ten gronde eigenlijk niets is gewijzigd aan de situatie sinds de beoordeling in de voormelde beslissing van 30 juli 2020 en het voormeld arrest van 22 april 2021, dat de verzoekende partij op 9 maart 2020 werd opgesloten in de gevangenis ten gevolge van de veroordeling op 30 oktober 2019, dat zij tot op heden ononderbroken in detentie zit, dat ook in die zin niets wezenlijks gewijzigd is, dat haar vorige aanvraag gezinshereniging dateert van 17 maart 2021, dat deze werd geweigerd op 29 juni 2021 en tegen deze beslissing geen beroep werd ingesteld. Voorts wordt erop gewezen dat uit het administratief dossier aldus een voorgeschiedenis van partnergeweld blijkt waarbij deze elementen uit het dossier en de feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld worden toegelicht. De verwerende partij oordeelt hieromtrent *“Deze feiten zijn zeer ernstig, hetgeen ook vertaald blijkt in de strafmaat, er werd Immers een gevangenisstraf van 4 jaar opgelegd. Betrokkene kon zijn driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met andermans fysieke en psychische integriteit. De maatschappij kan dergelijk gewelddadig gedrag in geen geval tolereren. Daar waar betrokkene als partner een vertrouwenspersoon had moeten zijn, zorgde zijn gewelddadige ingesteldheid voor een sfeer van onveiligheid binnen het gezin. Zijn herhaaldelijk agressief gedrag verstoorde de rust en het welzijn van zijn inmiddels ex-vrouw en haar dochter. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar daar ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Uit de turbulente “relatie” die betrokkene gedurende jaren had met zijn slachtoffer komt zeer duidelijk naar voor dat betrokkene zeer goed blijkt te zijn in het manipuleren en gebruiken van kwetsbare en naïeve vrouwen. Daarenboven heeft hij haar fysiek zeer ernstig toegetakeld. Betrokkenes gedrag dat blijkt uit het geheel van het dossier getuigt van een zeer gewelddadig, opportunistisch, leugenachtig en egoïstisch karakter. Betrokkenes agressieve gedrag hoort niet thuis in een maatschappij waar conflicten op andere manieren worden opgelost. Bovendien verhoogt met zijn gewelddadig gedrag het onveiligheidsgevoel in de samenleving.”* en stelt dat niet blijkt dat er geen risico bestaat dat de verzoekende partij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan partnergeweld, dat zij er zich immers reeds jaren aan bezondigd heeft en veroordeeld werd in 2019 tot een gevangenisstraf van maar liefst vier jaar, dat de toenmalige partner van de verzoekende partij meermaals verklaringen heeft afgelegd tussen 2013 en 2019 waaruit blijkt dat het partnergeweld systematisch was, dat er geen enkel stuk voorligt waaruit zou moeten blijken dat zij stappen ondernam om haar agressieproblematiek aan te pakken en dat deze inmiddels onder controle is. Opnieuw wijst de verwerende partij erop dat de Raad deze beoordeling heeft gevolgd in het arrest nr. 253 370 en heeft gesteld heeft *“dat het enkele gegeven dat er enige tijd is verstreken sedert het laatste strafrechtelijk beteugelde partnergeweld van betrokkene in augustus 2015, niet impliceert dat heden niet langer zou mogen worden geoordeeld dat betrokkene een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. De bijzondere ernst van de betrokken handelingen kan ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde inhouden.”* Concluderend stelt de gemachtigde dat hieruit dan ook blijkt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, dat de huidige beslissing een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten. Daarnaast wordt gemotiveerd in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en gesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht omtrent haar humanitaire situatie, dat deze elementen reeds uitgebreid werden gemotiveerd in de beslissing van 29 juni 2021. Betreffende de gezondheidstoestand wijst de verwerende partij erop dat haar niets ongunstig bekend is en dat haar leeftijd geen beletsel vormt voor de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij op economisch actieve leeftijd is en in goede gezondheid verkeert, dat het redelijk is te stellen is dat zij de in België gevolgde opleidingen en werkervaring kan aanwenden in het herkomstland, dat het feit dat zij in het verleden in België heeft gewerkt niets afdoet aan het feit dat zij actueel een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, dat haar strafblad haar inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt en niet blijkt dat zij niet opnieuw een tewerkstelling zou kunnen vinden in Marokko, dat zij er reeds heeft gewerkt in het verleden. Betreffende de duur van het verblijf in het Rijk wordt gemotiveerd dat zij

geruime tijd in België is, dat zij hier op 25-jarige leeftijd is aangekomen in 2011, dat ondanks haar verblijf van 10 jaar niet is gebleken dat zij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt, dat zij geen enkel document voorlegt dat het tegendeel bewijst, dat het aannemelijk is dat zij alhier sociale banden heeft gesmeed en dat niet wordt betwist dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, doch dat niet gebleken is dat zij geen binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer niet verwacht zou mogen worden, dat in alle redelijkheid kan worden geacht dat zij nog sociale, culturele en familiale banden met dit land heeft, dat zij verklaarde dat haar moeder, vader, broers en zussen in Marokko zijn, dat zij er dus nog een uitgebreid sociaal netwerk heeft dat haar tijdelijk zou kunnen opvangen tot zij weer een eigen bestaan opgebouwd heeft, dat zij het grootste deel van haar leven in Marokko heeft verbleven en de taal spreekt, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij meermaals en dit soms voor een paar maanden naar Marokko terugkeerde, dat deze reizen het bestaan bevestigen van banden met Marokko, dat het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en die indien zij dit wensen, de verzoekende partij kunnen bezoeken in het thuisland of elders, dat deze personen de verzoekende partij ook vanuit België kunnen ondersteunen bij haar re-integratie in Marokko dan wel in een land waar zij legaal kan binnenkomen en verblijven, dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in haar privéleven rechtvaardigen. Betreffende de gezinssituatie van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij *“Voor wat betrokkene gezinssituatie betreft tot slot, dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 02.03.2019 officieel ingeschreven werd op het adres van mevrouw E.B. (...) (geboren Tiflet, Marokko, op 23.10.1989, van Belgische nationaliteit sinds 15.02.2016). (Aangezien betrokkene momenteel in detentie verblijft, werd zijn domicilieadres inmiddels gewijzigd naar het referentieadres van de gemeente). Op 10.10.2019 werd het gemeenschappelijk kindje, A.R. (...), van Belgische nationaliteit, in casureferentiepersoon, geboren. Uit het administratieve dossier blijkt ook dat mevrouw E. (...) op bezoek komt in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM. Huidige beslissing heeft uiteraard enkel betrekking op betrokkene. Evenwel kan worden opgemerkt dat hoewel betrokkene huidige partner en hun gezamenlijk zoontje de Belgische nationaliteit hebben, mevrouw E. (...) er desondanks voor zou kunnen kiezen om zich samen met referentiepersoon te vestigen in een land waar betrokkene de kans zou hebben het gezinsleven met haar en hun kindje verder te zetten. Het feit dat betrokkene partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van het gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Mevrouw E. (...) is immers eveneens in Marokko geboren en heeft er het grootste deel van haar leven gewoond. Zij was bijna 21 jaar toen zij op 26.06.2010 naar België kwam en zij is momenteel bijna 31 jaar. Zij kan eveneens in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben. Er kan eveneens verondersteld worden dat zij de taal spreekt, dat blijkt trouwens ook uit de vragenlijst die betrokkene op 27.09.2019 invulde voor de prenatale erkenning. Hoewel aangenomen kan worden dat zij ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met familie en vrienden die ze eventueel in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. De eenheid van het gezin kan logischerwijze behouden blijven op een plaats buiten België. Wat referentiepersoon betreft, het kind is nog maar anderhalf jaar oud waardoor verondersteld kan worden dat hij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Het kind is, gelet op zijn jonge leeftijd, nog niet leerplichtig. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Indien mevrouw E. (...) ervoor zou kiezen om samen met het zoontje in België te blijven, kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar betrokkene zou verblijven. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Geweld binnen een intieme relatie is doorgaans een uiting van de ongelijke machtsverhoudingen die in onze samenleving nog steeds bestaan tussen vrouwen en mannen en kunnen niet worden getolereerd. Geweld is een van de laatste taboes van onze samenleving. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de familiale- en*

privébelangen die hij kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit betrokkenes gedrag voortvloeit is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde." De verwerende partij concludeert dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat het volgende bepaalt:

"§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het

grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

"§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen."

3.5. De verzoekende partij betoogt in een eerste onderdeel dat er geen ernstig onderzoek is gebeurd naar haar aanvraag van 19 maart 2022, dat de bestreden beslissing een volledige en letterlijke weergave is van de beslissing genomen op 29 juni 2021. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er bij haar aanvraag van 19 maart 2022 nieuwe elementen voorlagen ten opzichte van de aanvraag van 17 maart 2021, zodat zij niet aantoonbaar waarom de verwerende partij op grond van dezelfde door de verzoekende partij aangevoerde elementen niet zou kunnen volstaan met een herhaling van de motieven van de beslissing van 29 juni. Door het louter erop wijzen dat mevrouw E.B., haar huidige partner, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing 32 jaar oud is terwijl de *in casu* bestreden beslissing 31 jaar vermeldt en dat de bestreden beslissing vermeldt dat het gemeenschappelijk kind R. anderhalf jaar oud is terwijl hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing twee jaar en elf maanden oud is, toont zij dit ook niet aan. Zij maakt ook niet aannemelijk op welke wijze het foutief vermelden van de leeftijden *in casu* een impact heeft gehad op het oordeel van de verwerende partij of op welke wijze het in ogenschouw nemen van de correcte leeftijd tot een ander oordeel had kunnen leiden, zodat zij dan ook niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij haar betoog. Nu de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de materiële vergissing invloed heeft op de motieven van de bestreden beslissing, kan deze vergissing *in casu* dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar zij erop wijst dat geen rekening werd gehouden met het attest van de klinisch psycholoog, toont zij geenszins aan op welke wijze de inhoud van voormeld attest van invloed kon zijn op de motieven van de bestreden beslissing, zodat zij opnieuw geen belang heeft bij haar betoog. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het attest enkel blijkt dat de verzoekende partij psychologische ondersteuning krijgt en openstaat voor psychologische opvolging na haar invrijheidsstelling. Er blijkt geenszins uit het attest dat de verzoekende partij gezondheidsproblemen kent die de bestreden beslissing in de weg staan noch blijkt om welke redenen zij psychologische ondersteuning krijgt.

3.6. In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de redenen van openbare orde waarop de bestreden beslissing steunt bestaan uit twee strafrechtelijke veroordelingen, namelijk een veroordeling van 27 juni 2013 en een veroordeling van 30 oktober 2019, dat de feiten in beide situaties een geschil met de toenmalige partner betroffen, dat de feiten die aan de basis lagen van de laatste veroordeling dateerden van 2015, dat zij ondertussen reeds meer dan drie jaren een andere partner heeft met wie zij samenwoont sedert 2 maart 2019 en met wie zij een gemeenschappelijk kind heeft, dat haar partner haar regelmatig komt bezoeken in de gevangenis en dat er zich geen nieuwe feiten meer hebben voorgedaan na 2015. De verzoekende partij meent dat de situatie die aan de basis lag van de veroordelingen op basis waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf om redenen van openbare orde genomen is, verschillend is met de actuele situatie die aan de basis ligt van de huidige

verblijfsaanvraag. Betreffende de verwijzing in de bestreden beslissing naar de beëindiging van het verblijfsrecht op 30 juli 2020, betoogt de verzoekende partij dat de beslissing van 30 juli 2020 een beslissing betrof tot beëindiging van verblijf dat zij bekomen had als echtgenoot van de partner ten aanzien waarvan de veroordelingen waren uitgesproken als slachtoffer, dat de beoordeling van de beslissing op 30 juli 2020 en het daarop volgende arrest van de Raad werden gemaakt op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat de thans bestreden beslissing daarentegen de toepassing betreft van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, dat de beoordeling van de redenen van openbare orde in elk afzonderlijk geval zelfstandig dienen te gebeuren en niet door loutere verwijzing of overname van overwegingen. Zij stelt dat de thans bestreden beslissing op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet de redenen van openbare orde enkel heeft beoordeeld aan de hand van de twee veroordelingen op grond van de oude situatie, de relatie met de voormalige partner, en geen rekening heeft gehouden met de nieuwe situatie, de gezinscel met kind waarin geen aanwijzing geweest is voor een gevaar voor de openbare orde. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing wel verwijst naar de nieuwe partner en hun gemeenschappelijk kind en erkend dat zij zich ook daadwerkelijk kan beroepen op een gezinsleven, maar dat deze elementen enkel worden beoordeeld in het kader van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel en niet bij de beoordeling van de openbare orde op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot beëindiging van verblijf van 30 juli 2020 gegrond is op artikel 44, §2 van de Vreemdelingenwet daar *“er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van (...) verblijfsrecht (van de verzoekende partij) een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar (...) gedrag (van de verzoekende partij) een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”* en niet omwille van het stuklopen van de relatie met of het uit de echt scheiden van haar ex-partner. Het loutere feit dat de huidige aanvraag gezinshereniging gegrond is op een ander (nieuw) gezinsleven (actuele situatie) dan de relatie op grond waarvan zij eerder een verblijfsrecht bekomen heeft dat beëindigd werd om redenen van openbare orde waar veroordelingen die kaderden in die relationele sfeer in rekening werden gebracht, leidt er niet toe dat niet langer zou kunnen verwezen worden naar de veroordelingen die de verzoekende partij opliep in het kader van die eerdere relatie om te oordelen, in het kader van de huidige aanvraag, of het gedrag van verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde oplevert.

Met haar betoog dat de redenen van openbare orde waarop de bestreden beslissing steunt bestaan uit twee strafrechtelijke veroordelingen, namelijk een veroordeling van 27 juni 2013 en een veroordeling van 30 oktober 2019, dat de feiten in beide situaties een geschil met de toenmalige partner betroffen, dat de feiten die aan de basis lagen van de laatste veroordeling dateerden van 2015, dat zij ondertussen reeds meer dan drie jaren een andere partner heeft met wie zij samenwoont sedert 2 maart 2019 en met wie zij een gemeenschappelijk kind heeft, dat haar partner haar regelmatig komt bezoeken in de gevangenis en dat er zich geen nieuwe feiten meer hebben voorgedaan na 2015, maakt zij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet of niet langer kon oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en op grond hiervan het verblijfsrecht weigeren. Het loutere feit dat de veroordelingen kaderen in een relationele context met haar toenmalige partner, leidt er niet toe dat éénmaal deze relatie beëindigd is, niet langer zou kunnen verwezen worden naar het gedrag van de verzoekende partij die blijkt uit de omstandigheden die geleid hebben tot de veroordelingen. Betreffende het feit dat de feiten die aan de basis lagen van de laatste veroordeling dateerden van 2015, dat zij ondertussen reeds meer dan drie jaren een andere partner heeft met wie zij samenwoont sedert 2 maart 2019 en met wie zij een gemeenschappelijk kind heeft, dat haar partner haar regelmatig komt bezoeken in de gevangenis en dat er zich geen nieuwe feiten meer hebben voorgedaan na 2015, kan verwezen worden naar wat de Raad reeds oordeelde in zijn arrest nr. 253 370 van 22 april 2021: *“2.11. Het enkele gegeven dat er enige tijd is verstreken sedert het laatste strafrechtelijk beteelde partnergeweld van verzoeker in augustus 2015, impliceert niet dat verweerder niet langer vermag te oordelen dat verzoeker een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kan de bijzondere ernst van de betrokken handelingen ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde inhouden. In de bestreden beslissing werd de ernst van de gedragingen benadrukt. Het ging blijkens het vonnis van 30 oktober 2019 dat zich in het administratief dossier bevindt, om “zwaar partnergeweld” waarbij de rechter de tenlastelegging herkwalficeerde omdat “uit het verslag van de gerechtsdeskundige blijkt dat beklaagde een blijvende economische schade heeft”. De oorspronkelijke tenlastelegging werd geherkwalficeerd naar “opzettelijke slagen of verwondingen te hebben toegebracht [...] met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot*

het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg hebben gehad. met de omstandigheid dat de schuldige het misdrijf heeft gepleegd tegen zijn echtgenoot of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft.” De strafrechter stelt dat verzoekers geweld “totaal buiten proportioneel” is. Hij stelde vast dat verzoeker reeds werd veroordeeld voor partnergeweld ten opzichte van hetzelfde slachtoffer en alleen maar in aanmerking komt voor een effectieve gevangenisstraf en geldboete. “Andere straffen zouden niet gepast zijn gelet op de aard en de ernst van de feiten en het feit dat beklaagde zich reeds schuldig maakte aan zulke feiten in het verleden en hiervoor veroordeeld werd”, aldus de rechter. Zoals in de bestreden beslissing werd aangegeven, heeft de rechtbank een voorbehoud verleend voor “permanente prothese/tandimplantaten ter hoogte van de onderkaak”. Dergelijke elementen wijzen, zoals verweerder terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, op een zeer gewelddadige ingesteldheid van verzoeker. Verzoeker stelt weliswaar terecht dat in het vonnis de omstandigheid dat de gehoorschade van L.M.M.V.A. mogelijk afkomstig zou zijn van eerdere feiten van partnergeweld door verzoeker, niet wordt aangenomen. Er is volgens de strafrechter die het deskundigenverslag volgt, een voorafbestaande toestand van gehoorschade, waardoor de kosten voor de aankoop van een hoortoestel voor verzoeker wegvallen. Dit detail waarop verzoeker inzoomt doet evenwel niets af van de vastgestelde ernst van de strafrechtelijke gedragingen en de vaststelling in het vonnis dat verzoeker onder meer 6.109,26 euro moet betalen voor materiële hulpmiddelen, dit voor de vastgestelde schade zonder hoortoestel. In het vonnis werd ook onder meer een blijvende persoonlijke ongeschiktheid en blijvende economische ongeschiktheid vastgesteld voor verzoekers ex-echtgenote.

2.12. Verzoeker – die erkent dat hij zich tot tweemaal toe bijzonder agressief heeft uitgelaten jegens zijn voormalige echtgenote – toont niet aan waarom verweerder niet zou kunnen oordelen dat in casu uit de ernst van de feiten voortvloeit dat hij een ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling van verweerder in de bestreden beslissing dat “partnergeweld in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar is daar ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers”. Een tijdsverloop van vijf jaar, zoals in casu, is ook niet zodanig lang dat verzoekers “zwaar partnergeweld” alle relevantie zou verliezen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker zelf heeft verklaard na zijn breuk met zijn eerste echtgenote, “enige tijd” te hebben genomen om zijn persoonlijke situatie op orde te krijgen alvorens een nieuwe relatie aan te knopen. Gedurende die periode kan hij bezwaarlijk nieuw partnergeweld plegen. Verder is verzoeker blijkens het administratief dossier in maart 2019 ingetrokken bij E.B. en moest hij in maart 2020 naar de gevangenis wegens zijn veroordeling door de correctionele rechtbank in oktober 2019. Dit maakt dat verzoeker voorlopig slechts een jaar met E.B. heeft samengewoond. Dit is een te korte periode om te kunnen besluiten dat verzoeker het partnergeweld definitief heeft afgezworen. Het feit dat er een kind is geboren uit zijn relatie met E.B. houdt dit evenmin in. De Raad kan ook niet nalaten om op te merken dat verzoeker wist dat hij zich gedeisd moest houden na het zwaar partnergeweld begaan op zijn ex-echtgenote, aangezien er een correctioneel vonnis boven zijn hoofd hing en hij erop kon anticiperen dat hierin zou worden vastgesteld dat er sprake is van recidive op dat vlak, gezien zijn eerdere veroordeling in 2013.

2.13. Naast de vastgestelde ernst van de feiten werd in de bestreden beslissing ook terecht gesteld dat er sprake is van recidive. Verzoeker werd reeds tweemaal veroordeeld voor partnergeweld, waarbij er sprake is van een escalatie in de graad van ernst. Dit zijn objectieve feiten. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder hiernaar verwijst en stelt “Nergens blijkt dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan partnergeweld”. Verzoeker brengt ook niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing: “Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat uw agressie problematiek behandeld werd en inmiddels onder controle zou zijn.” Ook dit is een objectief feit.” In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het redelijk is te stellen dat de bezwaren van openbare orde voor het weigeren van een nieuw verblijfsrecht actueel nog steeds relevant zijn, dat in de beslissing van 30 juli 2020 en in het voormelde arrest van de Raad het uitgebreid ging over de aard, de ernst, de recentheid van de feiten, de kans op recidivisme, dat er eigenlijk ten gronde niets is gewijzigd aan de situatie sinds de beoordeling op 30 juli 2020 en het arrest van 22 april 2021, dat de verzoekende partij op 9 maart 2020 werd opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van de veroordeling van 30 oktober 2019 en dat zij tot op heden ononderbroken in detentie zit, zodat er ook in die zin niets wezenlijks gewijzigd is. Gelet op het feit dat de verwerende partij verwezen heeft naar voormeld arrest van de Raad, waarin wel degelijk wordt geoordeeld waarom het ondanks de nieuwe situatie, met name de gezinscel met kind waarin geen aanwijzing is geweest voor een gevaar voor de openbare orde, niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat “Nergens blijkt dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan partnergeweld”, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de nieuwe situatie en dat dit element enkel werd beoordeeld in het kader van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel en niet bij de beoordeling van de openbare orde op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de beslissing van 30 juli 2020 een beslissing betrof tot beëindiging van verblijf dat zij bekomen had als echtgenoot van de partner ten aanzien waarvan de veroordelingen waren uitgesproken als slachtoffer, dat de beoordeling van de beslissing op 30 juli 2020 en het daarop volgende arrest van de Raad werden gemaakt op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet en dat de thans bestreden beslissing daarentegen de toepassing betreft van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, leidt er niet toe, het weze herhaald, dat niet langer zou kunnen verwezen worden naar de veroordelingen die de verzoekende partij opliep in het kader van die eerdere relatie om te oordelen, in het kader van de huidige aanvraag, of het gedrag van verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde oplevert. De verzoekende partij toont voorts niet aan om welke reden het feit dat de bestreden beslissing gegrond is op artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, ertoe zou leiden dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet dienstig kon verwijzen naar de beoordeling – betreffende de vraag of de verzoekende partij door haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde – gemaakt in de beslissing tot beëindiging van 30 juli 2020 en in het daaropvolgend arrest van de Raad van 22 april 2021.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat in elk afzonderlijk geval de beoordeling van de redenen van openbare orde zelfstandig dient te gebeuren doch maakt zij niet aannemelijk dat dit *in casu* niet gebeurd is. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk of foutief voor om in de *in casu* bestreden beslissing te verwijzen naar de recente beoordelingen gemaakt in de beslissing van 30 juli 2020, het daaropvolgende arrest van 22 april 2021 en in de beslissing van 17 maart 2021. Immers heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot deze verwijzingen doch gemotiveerd waarom nog dienstig naar deze beslissingen en voormeld arrest kan verwezen worden. Zo wordt erop gewezen dat er sinds de beslissing van 30 juli 2020 en het arrest van 22 april 2021 eigenlijk niets ten gronde gewijzigd is daar zij op 9 maart 2020 werd opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van haar veroordeling van 30 oktober 2019 en zij tot op heden ononderbroken in detentie zit en dat zij geen beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van 17 maart 2021 alsook wordt gemotiveerd dat nergens uit blijkt dat er geen risico bestaat dat de verzoekende partij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan partnergeweld, dat zij er zich immers jaren aan bezondigd heeft en dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat zij stappen ondernam om haar agressieproblematiek te behandelen en dat deze inmiddels onder controle zou zijn, dat omwille van de bijzondere ernst van de handelingen van de verzoekende partij ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop kan geoordeeld worden dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde kan inhouden. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

3.7. In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij tot slot dat artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet een inbreuk vormt op het recht op gezinshereniging en restrictief dient geïnterpreteerd te worden, dat dit artikel voorbehouden is voor situaties waar het noodzakelijk is om het verblijf van dat familielid te weigeren om de openbare orde te kunnen vrijwaren, dat de toepassing dan ook moet voldoen aan het evenredigheidsbeginsel zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing op dit punt niet eenduidig is, dat de bestreden beslissing enerzijds wel spreekt over een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de openbare orde doch anderzijds zegt dat om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij haar verblijf ongewenst is, dat een ongewenst verblijf een minder zwaarwichtige kwalificatie is en niet getuigt van een vereiste noodzakelijkheid. Bovendien moet de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij voldoende geïndividualiseerd zijn. Zij wijst op het motief *“Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Geweld binnen een intieme relatie is doorgaans een uiting van de ongelijke machtsverhoudingen die in onze samenleving nog steeds bestaan tussen vrouwen en mannen en kunnen niet worden getolereerd. Geweld is een van de laatste taboes van onze samenleving. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de familiale- en privébelangen die hij kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.”* en stelt dat een dergelijke algemene beschouwing over hoe het doorgaans is en dat geweld een taboe is, geen aanvaardbare, actuele en afdoende geïndividualiseerde motivering vormt om *in concreto* in te grijpen in een reëel beschermingswaardig gezinsleven.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij omtrent het recht op een gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en het evenredigheidsbeginsel geoordeeld heeft wat volgt:

“Voor wat betrokkene gezinssituatie betreft tot slot, dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 02.03.2019 officieel ingeschreven werd op het adres van mevrouw E.B. (...) (geboren Tiflet, Marokko, op 23.10.1989, van Belgische nationaliteit sinds 15.02.2016). (Aangezien betrokkene momenteel in detentie verblijft, werd zijn domicilieadres inmiddels gewijzigd naar het referentieadres van de gemeente).

Op 10.10.2019 werd het gemeenschappelijk kindje, A.R. (...), van Belgische nationaliteit, in casu referentiepersoon, geboren. Uit het administratieve dossier blijkt ook dat mevrouw E. (...) op bezoek komt in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

Huidige beslissing heeft uiteraard enkel betrekking op betrokkene. Evenwel kan worden opgemerkt dat hoewel betrokkene huidige partner en hun gezamenlijk zoontje de Belgische nationaliteit hebben, mevrouw E. (...) er desondanks voor zou kunnen kiezen om zich samen met referentiepersoon te vestigen in een land waar betrokkene de kans zou hebben het gezinsleven met haar en hun kindje verder te zetten. Het feit dat betrokkene partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van het gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden.

Mevrouw E. (...) is immers eveneens in Marokko geboren en heeft er het grootste deel van haar leven gewoond. Zij was bijna 21 jaar toen zij op 26.06.2010 naar België kwam en zij is momenteel bijna 31 jaar. Zij kan eveneens in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben. Er kan eveneens verondersteld worden dat zij de taal spreekt, dat blijkt trouwens ook uit de vragenlijst die betrokkene op 27.09.2019 invulde voor de prenatale erkenning. Hoewel aangenomen kan worden dat zij ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofd sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met familie en vrienden die ze eventueel in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. De eenheid van het gezin kan logischerwijze behouden blijven op een plaats buiten België. Wat referentiepersoon betreft, het kind is nog maar anderhalf jaar oud waardoor verondersteld kan worden dat hij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Het kind is, gelet op zijn jonge leeftijd, nog niet leerplichtig. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Indien mevrouw E. (...) ervoor zou kiezen om samen met het zoontje in België te blijven, kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar betrokkene zou verblijven. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Geweld binnen een intieme relatie is doorgaans een uiting van de ongelijke machtsverhoudingen die in onze samenleving nog steeds bestaan tussen vrouwen en mannen en kunnen niet worden getolereerd. Geweld is een van de laatste taboes van onze samenleving. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de familiale- en privébelangen die hij kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit betrokkene's gedrag voortvloeit is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom de bestreden beslissing noodzakelijk is omwille van het vrijwaren van de openbare orde en uit voormelde motieven eveneens waarom niettegenstaande de verzoekende partij kan bogen op een beschermingswaardig gezinsleven, het vrijwaren van de openbare orde doorweegt op haar familiale en privébelangen. Door louter erop te wijzen dat de toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet moet voldoen aan het evenredigheidsbeginsel zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, toont de verzoekende partij geenszins aan

dat de doorgevoerde afweging die blijkt uit voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Het loutere feit dat vermeld wordt dat om redenen van openbare orde en door haar persoonlijk gedrag het verblijf van de verzoekende partij ongewenst is, en in die zin aldus volgens de verzoekende partij een minder zwaarwichtige kwalificatie gehanteerd wordt, doet geen afbreuk aan de duidelijke motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat en waarom de weigering van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel wordt geacht ter bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Voorts wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat de motivering een algemene overweging bevat, geen afbreuk doet aan de geïndividualiseerde beoordeling in de bestreden beslissing betreffende het gevaar voor de openbare orde en de geïndividualiseerde belangenafweging die in de bestreden beslissing wordt gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers waarom het persoonlijke gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving alsook waarom dit doorweegt op haar familiale en privébelangen. De algemene beschouwing over hoe het doorgaans is en dat geweld een taboe is en waar gesteld wordt dat geweld binnen een intieme relatie doorgaans een uiting is van de ongelijke machtsverhoudingen die in onze samenleving nog steeds bestaan tussen mannen en vrouwen en niet kunnen getolereerd worden en dat geweld één van de laatste taboes is van onze samenleving, betreft enkel het duiden van het 'fundamenteel belang van de samenleving'. Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing waar gewezen wordt op de door de verzoekende partij opgelopen veroordelingen, de aard van de feiten die aan de veroordelingen ten grondslag liggen, de strafmaat, het herhalend karakter, het gedrag en het karakter van de verzoekende partij, de lengte van de periode waarin zij zich aan partnergeweld bezondigde en op het ontbreken van stukken waaruit blijkt dat zij stappen ondernam om de agressieproblematiek aan te pakken en waaruit blijkt dat deze inmiddels onder controle zou zijn, wel degelijk blijkt, op afdoende geïndividualiseerde wijze, waarom de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Eveneens blijkt waarom in *casu* het beschermingswaardige gezinsleven niet kan doorwegen op het gevaar dat zij oplevert voor de openbare orde. Zo wordt er enerzijds op gewezen dat hoewel haar partner en kind niet gedwongen kunnen worden België te verlaten, zij vrijwillig de verzoekende partij zouden kunnen volgen naar het herkomstland, dat haar partner eveneens in Marokko geboren is en er het grootste deel van haar leven heeft gewoond en er in redelijkheid kan geacht worden dat zij nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko heeft, dat zij de taal nog spreekt en dat er niet blijkt dat er hinderpalen zijn die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten, dat de contacten met familie en vrienden in België kunnen onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen, dat van het kind kan verondersteld worden dat het zich gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe situatie, dat het kind, gezien de leeftijd, nog niet leerplichtig is en anderzijds dat de partner met het kind in België kan blijven en er contact kan onderhouden worden met de verzoekende partij via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen alsook via periodieke reizen naar het land waar de verzoekende partij zou verblijven. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de voormelde motieven betreffende haar persoonlijk gedrag en betreffende de wijze waarop het beschermingswaardig gezinsleven *in casu* kan verdergezet worden geen aanvaardbare, actuele en afdoende geïndividualiseerde motivering vormen om *in concreto* in te grijpen in een reëel beschermingswaardig gezinsleven.

3.8. Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER